

★ ★ VENNY HELEN ★ ★

WSOY

RAMBON TALLI

Kultaharjan
salaisuus

Kuvittanut
Kaisa Pirttinen

RAMBON TALLI

Kultaharjan salaisuus

Sarjassa aiemmin ilmestynyt:

Kadonneiden hevosten mysteeri
Yön hevonen

Ensimmäinen painos

Teksti © Venny Helén ja WSOY 2025
Kuvat © Kaisa Pirttinen ja WSOY 2025
Werner Söderström Osakeyhtiö
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN 978-951-0-51257-9
Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@wsoy.fi
Painettu EU:ssa

★ ★ VENNY HELÉN ★ ★

RAMBON TALLI

Kultaharjan salaisuus

KUVITTANUT KAISA PIRTTINEN

Werner Söderström Osakeyhtiö
Helsinki

LUKU 1

Kultaharjan metsä 1955

Linnut visersivät puiden oksilla. Ne lentelivät aamuauringossa ja lauloivat kuorossa kevään kunniaksi. Pienet vihreät silmut toivat väriä lämpenevän toukokuun alkuun. Siilit ja karhut heräsivät talviuniltaan ja tutkivat metsää märän maan ja havujen tuoksussa. Sulanut lumi virtasi puroina läheiseen järveen, jonka paksusta jääkerroksesta oli jäljellä vain ohut hunttu. Siellä täällä sammalmättäitä peittivät vielä lumikinokset, jotka olivat muodostuneet talvella ihmisten lapioidessa lunta pois poluilta.

Puiden lomassa kohosi vanha kivinen linna. Se oli rakennettu 1700-luvun puolivälissä ja oli kulkenut suvussa perintönä siitä lähtien. Linnan pohjoispäädyssä oli korkea torni, joka loi kivrakennukseen satumaista tunnelmaa. Tornin oli rakennuttanut linnan ensimmäinen omistaja, joka halusi tähystellä taivaalla tuikkivia tähtiä. Vuosien

varrella linnaa oli remontoitu moneen kertaan, ja nyt siellä asuivat jo sen neljännet perijät, Ahlgrenit.

Linnan pohjoispäädyn toisessa kerroksessa oli kaunis, vaaleanpunaisella kukkapaperilla tapetoitu huone. Huoneen nurkassa puisessa korissa seisoivat kolme vanhoista villasukista tehtyä keppihevosta, joiden nappisilmiin oli maalattu valkoisella pienet valopilkut. Ikkuna oli jäänyt hieman raolleen, ja kylmä tuulenvire heilutti hevosten lankaharjoja. Niiden omistaja ratsasti nykyään ihan oikealla hevosella, ja pehmoiset ponit olivat jääneet huoneen nurkkaan viettämään eläkepäiviään.

– Hrr, miksi täällä on näin kylmä? tyttö mutisi herätessään ja nousi ripeästi sulkemaan ikkunaa. Ikkuna natisi painuessaan kiinni, ja tyttö työnsi sukan ikkunan alareunaan pienen ilmaraon tukkeeksi. Kaikkien remonttien jälkeenkin linnassa oli pieniä puutteita.

Tyttö puki pyjaman päälle villahousut ja paksut villasukat, jotka suojasivat varpaita kylmältä kivilattialta. Hän istahti peilin eteen ja avasi pitkät vaaleat hiuksensa letiltä. Kevätauringon valo tulvi ikkunasta sisään, ja tytön hiukset kimmelsivät sen säteissä kullan lailla.

– Hanna, aamupalalle!

Ääni kaikui kivisiä seiniä pitkin yläkertaan ja havahdutti jakkaralla istuvan tytön.

– Tullaan, Hanna vastasi haukotellen ja avasi huoneensa oven. Hän sipsutti pitkin lattiaa, jota peittivät vanhat räsymatot. Muutaman askeleen portaikko johti keittiöön, jossa äiti keitti riisipuuroa. Pöytään oli katettu erilaisia hilloja sekä iso kannullinen maitoa. Hanna istahti pöydän ääreen mutta huomasi heti, että kaikki ei ollut kunnossa. Isä ei ollut paikalla.

– Missä isä on? hän kysyi ja katsahti äitiinsä, jonka ilme muuttui alakuloiseksi.

– Hanna, tiedät mistä olemme puhuneet...

Tämän enempää Hannan ei tarvinnut kuulla, vaan hän tiesi jo, mistä oli kyse. Hän ponnahti ylös, säntäsi eteiseen ja kiskoi takin ylleen ja saappaat jalkaansa. Sitten hän juoksi pihalle ja pamautti oven kiinni perässään.

Kivet lentelivät ympäriinsä Hannan juostessa pihan poikki kohti takapihan navettaa. Vanhassa kivisessä navetassa asusti possuja, kanoja ja Hannan oma hevonen. Hevonen, josta isä halusi kovasti päästä eroon. Se oli isän mielestä vaarallinen, ja siksi se pitäisi myydä. Tai jos kukaan ei haluaisi ostaa sitä, oli aina toinenkin vaihtoehto. Vaihtoehto, jota Hanna ei halunnut edes ajatella. Hanna vilkaisi nurkan takaa navetan edustalle. Pihalla oli isä ja joku toinen mies, joka ei näyttänyt mukavalta.

– Me viedään se pois, niin teidän ei tarvitse enää muurehtia, vieras mies sanoi partansa alta. Hänen hengityksensä huurusi kylmässä aamussa. Metrien päähänkin Hanna haistoi palaneen käryä.

– Ette muuten vie, jos multa kysytään, Hanna mutisi kulmat kurtussa. Hän sujahti takaovesta sisään navettaan, jossa oli lämmintä ja kosteaa. Possut röhkivät tervehdykseksi ja katsoivat Hannaa aamuruuan toivossa, mutta siihen ei nyt ollut aikaa. Hanna nappasi suitset naulakosta ja avasi karsinan oven. Karsinassa seisoivat vaalea suomenhevosruuna, joka katsoi omistajaansa korvat hieman luimussa.

– Hys Giffe, nyt ihan hiljaa, Hanna kuiskasi ja varusti hevosen nopeasti. Sitten he pakenivat takaovesta metsään.

Giffe oli kuusivuotias ruuna, joka oli tullut heille edellisenä kesänä. Aluksi kaikki oli sujunut hyvin, mutta sitten poika oli alkanut vikuroida. Se oli näyökkäissyt Hannan isää muutamia kertoja ja potkinut karsinan seinän rikki. Hanna tiesi, että käytös johtui hevosen yksinäisyydestä. Hän tiesi, että Giffe tarvitsisi hevosystävän, mutta isä ja äiti eivät suostuneet uskomaan tytärtään. Heidän mielestään possut ja kanat olivat ihan hyvää seuraa hevoselle ja se saisi riittävä. Hanna oli koettanut suostutella heitä ostamaan ponin Giffen seuraksi, mutta siitä ei tullut mitään. Isä oli päättänyt, että Giffe oli hullu, eikä mikään muuttaisi hänen mieltään.

– Me karataan jonnekin, etsitään uusi koti! Hanna uhmasi ja yritti puhaltaa sormiaan lämpimiksi. Giffe ravasi nätisti polulla, ja he kulkivat yhä syvemmälle metsän siimekseen.

Kultaharjan metsä ei ollut mikään pieni paikallinen metsä, vaan se kattoi satojen hehtaarien kokoisen alueen, jossa oli lukemattomia kallioita, järviä, soita ja niittyjä. Kultaharjan metsä oli kartoittamatonta aluetta, ja sen läpi kulki vain yksi autotie, joka vei Ahlgrenin linnalle.

Hanna jatkoi päättäväisesti eteenpäin; hän oli aina ennenkin löytänyt takaisin kotiin retkiltään. Mutta koskaan aikaisemmin hän ei ollut ratsastanut näin pitkään ja näin kauas. Kun ilta alkoi vähitellen hämärtyä, hän ymmärsi tehneensä virheen.

Kirjasarja täynnä heppatouhuja, ystävyyttä ja seikkailuja!

Rambon tallin porukka lähtee keväiselle ratsastusvaellukselle Kultaharjan metsään.

Matkalla he kohtaavat monia vaaroja ja joutuvat keskelle outoja tapahtumia, joita metsä on piilotellut vuosikymmenten ajan.

Mitä Ahlgrenin linna pitää sisällään?
Selviääkö Kultaharjan suurin salaisuus?

Venny Helén on huippusuosittu tubettaja, joka tekee Schleichtalli Rambo-lyhytelokuvia ja kirjoittaa Rambon talli -kirjasarjaa.

www.wsoy.fi

L84.2

ISBN 978-951-0-51257-9